

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændringer i forsorgslovens § 257 vedrørende talelidende.

(Første behandling findes i tidenden sp. 4257; udvalgets betænkning findes i tillæg B. sp. 959).

Udenfor betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, det stillede ændringsforslag og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under eet.

Ordføreren (Hjortnæs): Som det fremgår af betænkningen, har udvalget afholdt fem møder og haft to samråd med socialministeren. Endvidere har udvalget aflagt besøg på statens institut for talelidende.

Jeg skal herudover tilføje overfor den højtærede socialminister, at jeg tror, det er længe siden, en minister har fremsat et lovforslag, der er blevet så velvilligt modtaget som dette. Udvalgets arbejde har været præget af enighed om at gøre det så godt som muligt, og man har endda yderligere forsøgt på at gøre forslaget endnu bedre.

Ved gennemgangen af forslaget er udvalget blevet opmærksom på, at de ordblindes problem ikke ved kommissionsbetænkningen og det foreliggende lovforslag synes endeligt klaret. Udvalget har derfor drøftet spørgsmålet med den højtærede socialminister, der har lovet at tage de ordblindes problem op ved forhandling med undervisningsministeren og ordblindeforeningen.

Motiveringen for dette er, at bestemmelsen i skoleloven om særundervisning i folkeskolen først bliver obligatorisk fra 1958, og man er bange for, at de nødvendige uddannede lærerkræfter ikke alle steder vil være til rådighed selv i året 1958. Udvalget har ganske vist bemærket sig, at der ansættes to skolekonsulenter for særundervisning, men for langt de fleste ordblindes vedkommende drejer det sig mere om nogle ekstra faglige undervisningstimer end om en særundervisning. For udvalget har der derfor rejst sig det spørgsmål, om man i folkeskolen har gjort nok og er parat til at påtage sig undervisningen af ordblinde, som ikke

falder ind under de svære tilfælde, og den højtærede socialminister har erklæret sig villig til en forhandling med den højtærede undervisningsminister om dette spørgsmål.

Løvrigt har udvalget overfor den højtærede minister fremhævet som udvalgets opfattelse, at alt, hvad der kan overføres af undervisning til den almindelige folkeskole, bør overføres, og at denne lov kun skal betragtes som dækning for de svære tilfælde og for de steder, hvor det er umuligt på anden måde at skaffe kvalificeret undervisning.

Udvalget har også været enig i det af ministeren stillede ændringsforslag om, at denne lov skal forelægges folketinget til revision i folketingsåret 1958—59, eller med andre ord når det har vist sig, om folkeskolen har løst problemerne på tilfredsstillende måde.

Jeg skal med disse bemærkninger på hele udvalgets vegne anbefale det høje ting at vedtage dette lovforslag.

Erna Sørensen: I tilslutning til de bemærkninger, som den ærede ordfører kom med, vil jeg gerne have lov at sige, at det, der for vort parti har været af betydning, er det rent principielle, at man i første række betragter dette som et undervisningsspørgsmål, og at man derfor i så vid udstrækning som muligt lægger arbejdet ind under undervisningsministeriet, der må være det nærmeste til at give de videre retningslinier for undervisningsformen og hjælpen til disse talelidende, selvom det drejer sig om talelidende, som nu kommer ind under begrebet ordblinde. Vi har i udvalget været enige om, at det var meget vanskeligt at finde grænsen mellem, hvem der må regnes for ordblinde i almindelig forstand, og de svære tilfælde.

Når jeg tager ordet, er det, fordi der ikke i betænkningen er kommet til at stå noget om det særlige spørgsmål, jeg rejste ved første behandling, nemlig den henvendelse, vi havde fået fra en overlæge på Frederiksborg hospital vedrørende de tilfælde, hvor personer f. eks. ved apopleksi mister talens brug i større eller mindre grad, og hvor det ved forsøg har vist sig at være gavnligt for de vedkommende at komme under en kontrollerende behandling, idet de derigen-